

[Sogaard.]

på at undgå disse mange uhyggelige sager, vi læser om i dagspressen.

Ministeren foreslår, at salongeværer, som erfaringsmæssigt frembyder den største fare for de alvorligste ulykker, nu inddrages fuldt ud under kontrol, og at personer, der ikke er fyldt 18 år, ikke uden tilladelse kan erhverve, besidde eller bære haglgeværer, luft- og fjederbøsser.

Det foreslås endvidere, at man bemyndiger ministeren til at forbyde springstiletter og springknive uanset længden af klingene.

Det, jeg her har omtalt, er de væsentligste ændringer; resten af ændringerne i forhold til den nugældende lov går stort set ud på en ajourføring og en hensigtsmæssig modernisering, herunder af bestemmelserne vedrørende eventuel ekspropriation af våben.

Jeg kan derfor på mit partis vegne udtale, at vi tiltræder de foreslåede lovændringer.

Ostergaard: Den alvorlige ulykkesstatistik, der angives at være baggrund for det foreliggende lovforslag, peger i retning af, at der kan være regler, der trænger til at blive skærpet. Venstre vil gerne deltage i gennemførelsen af forholdsregler, der kan forhindre, eventuelt reducere ulykkernes antal. Vi kan altså tiltræde lovens hovedformål, og vi er også nærmest sindet at tiltræde bestemmelserne om salonrifler og springknive, men de øvrige bestemmelser vil vi gerne se lidt nærmere på i et udvalg, og dettes arbejde kan jeg tilsige partiets støtte til.

Ellen Strange Petersen: Foranlediget af talrige vådeskudsulykker forårsaget af salonrifler o. lign. stillede jeg i maj i fjor det spørgsmål til justitsministeren, om han ville overveje at stille forslag om en skærpelse af våbenloven, og dette ønske er nu imødekommet med det foreliggende lovforslag. Det vil jeg gerne sige tak for. Et andet medlem af den konservative gruppe, det ærede medlem hr. Gottschalek-Hansen, har stillet det spørgsmål til ministeren, om han ville indføre forbud mod springknive. Også dette ønske er opfyldt i lovforslaget, og også det vil jeg gerne sige tak for.

Vi er absolut ikke tilhængere af flere forbud end højest nødvendigt, og der er enkelte medlemmer i min gruppe, som ikke er overbevist om, at ordlyden i det foreliggende

lovforslag er helt rigtig, specielt er der betænkelighed med hensyn til salgsbestemmelserne og aldersgrænsen, men jeg regner med, at det er forhold, som kan blive drøftet i det kommende udvalg.

Det har været meget uhyggeligt at læse om, hvor mange ulykker der er forekommet i det sidste års tid, utvivlsomt først og fremmest fordi de mennesker, der har afstedkommet ulykkerne, ikke, før det var for sent, havde forståelsen af, hvor farlige salongeværer er.

I sin fremsættelse fremhæver den højtærede justitsminister, at der i de sidste 2-3 år har været 110 tilfælde af personskader forårsaget af salongeværer og luftbøsser i politikredsene uden for København. Heraf var der 2 tilfælde med dødelig udgang, 6 øjenbeskadigelser og 15 andre tilfælde af betydelig personskade. Hvor alvorligt dette materiale end må forekomme at være, er det endda ikke fyldestgørende. Tager man opgørelserne med fra København og Grønland, bliver tallene endnu meget større. Et københavnsk dagblad anførte i en artikel den 22. september i fjor, at dansk politi i løbet af 2½ år havde behandlet 750 sager i forbindelse med brug af salonrifler og luftbøsser, og i 109 af disse tilfælde var der, som det hedder i politisproget, tale om personskader. Dette tal rummer alle kategorier fra alvorlige kvæstelser, blindhed o. s. v. til lettere strejfskud. Det samme blad anførte, at fra den 19. februar til den 27. august i fjor blev 8 mennesker, deriblandt en 13-årig dreng i Grønland, dræbt ved vådeskud med salonrifler. Hvert eksempel er nøje oplyst af bladet, så jeg vil tro, at den officielle statistik fra politiet må vedrøre en periode, der ligger forud for det sidste halvår.

Enhver vådeskudsulykke er en tragedie, ikke mindst for den, der bliver årsag til den. En af de mest rystende ulykker, netop fordi den forekom så meningsløs, indtraf sidste sommer, da et 14 måneders barn blev dræbt i sin barnevogn af et salonriffelskud, som en 15-årig dreng havde affyret på 700-800 meters afstand. Politiet kan fortælle om talrige eksempler på, at drenge har skudt til måls efter elektriske pærer, oplyste vinduer eller lignende mål og skabt rædsel i hele boligkvarterer. Hidtil har politiet ikke haft lovhjemmel til at gribe ind og konfiskere de såkaldte legetøjsvåben. Det er for mig det